

Γ

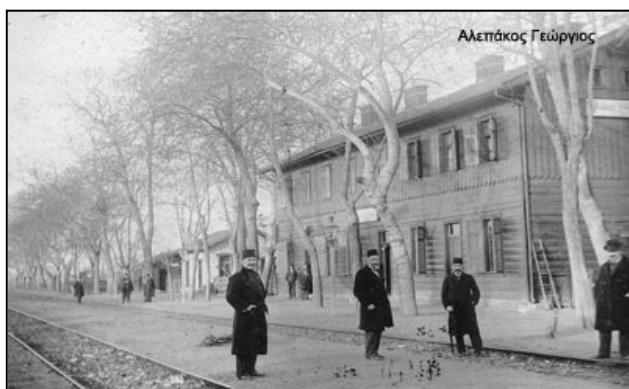
Αξιόλογα κτίρια Δημόσιου
χαρακτήρα με Ιστορικό
και αρχιτεκτονικό
ενδιαφέρον που δεν έχουν
κηρυχθεί διατηρητέα

Γ.01 Το σπίτι της Αντουανέττας

Ήταν η κατοικία της οικογένειας Δεμτσάν. Τελευταίοι κάτοικοι ήταν η Αντουανέτα και ο αδερφός της Πιπίνος. Η Αντουανέτα Δεμτσάν (1914-1990), ήταν η πρώτη και πιο αγαπημένη καθηγήτρια γαλλικής γλώσσας στην Αλεξανδρούπολη, η οποία δώρισε το σπίτι της στο Δήμο Αλεξανδρούπολης με σκοπό να γίνει βιβλιοθήκη ξένων γλωσσών. Σήμερα στεγάζεται εδώ ο Σύλλογος Ελληνογαλλικής Φιλίας που έχει την ευθύνη για την οργάνωση και λειτουργία της βιβλιοθήκης ενώ παράλληλα δραστηριοποιείται στον τομέα των πολιτιστικών και εκπαιδευτικών εκδηλώσεων.

Γ.02 Παλιός Γαλλικός σιδηροδρομικός σταθμός

Κατασκευάστηκε από την η εταιρεία: «**Societe Imperiale des Chemins de fer de la Turquied D' Europe**» (Γενική εταιρία για την εκμετάλλευση των σιδηροδρόμων της Ευρωπαϊκής Τουρκίας (σε συντομογραφία **C.O. ή Ανατολικοί Σιδηρόδρομοι**) το 1874.

Με την συνθήκη της Λωζάνης το 1923 η εταιρία Ανατολικών Σιδηροδρόμων (C.O.) διαχωρίστηκε σε δύο τμήματα, το Τουρκικό με έδρα την Κωνσταντινούπολη και το Ελληνικό με έδρα την Αλεξανδρούπολη, τμήμα του οποίου, ως Γαλλοελληνική Εταιρία Σιδηροδρόμων (Γ.Ε.Σ.) χρησιμοποιούσε το κτίριο εμπορευματικό σταθμό.

Ο σταθμός αποτελείται από ένα συγκρότημα τεσσάρων ανεξαρτήτων κατασκευών. Δύο διόροφα κτίρια με εξωτερική εμφανή λιθοδομή, ένα διόροφο και ένα ισόγειο με εξωτερική ξύλινη επένδυση που αποτελούν το κυρίως κτίριο του σταθμού. Τα κτίρια χρησιμοποιούνται ακόμη και σήμερα από τον Ο.Σ.Ε.

Γ.03 Gare Militaire

Αρχικά στην πόλη κατασκευάζονται δύο σταθμοί. Ο σταθμός των Ανατολικών σιδηροδρόμων στο λιμάνι, και ο σταθμός του Ενωτικού στα δυτικά (σημερινή περιοχή ανάμεσα στο στάδιο Φώτης Κοσμάς και στη θέση που ήταν το ξενοδοχείο Motel Astir). Αργότερα το δίκτυο συμπληρώνεται με μία ενωτική των δύο δικτύων γραμμή μήκους 1600 μ. που διέσχιζε διαγώνια την πόλη. Ο σταθμός του Ενωτικού καταστρέφεται στο Α' Παγκόσμιο πόλεμο όταν στις 7-10-1915 η πόλη βομβαρδίζεται από τον συμμαχικό στόλο. Για να αντιμετωπισθούν τα προβλήματα που προέκυψαν από την καταστροφή, δημιουργούνται δύο νέοι σταθμοί. Ένας πρόχειρος επιβατικός επί της 14^{ης} Μαΐου (θέση του σημερινού ΚΑΠΗ) και η Στρατιωτική Στάση το Gare Militaire ("Κάλμελτερ" όπως το έλεγαν οι Αλεξανδρουπολίτες). Ο σταθμός αυτό εξυπηρετούσε τις ανάγκες του Μηχανοστασίου και της Διαλογής. Σ' αυτόν τον σταθμό γινόταν η αναστροφή της μηχανής.

Ο σταθμός αποτελείται από δύο κτίσματα ένα ισόγειο και ένα διόροφο. Είναι κατασκευασμένα με φέροντες τοίχους από λιθοδομές και φέρουν ξύλινη κεραμοσκεπή.

Σήμερα τα κτίρια χρησιμοποιούνται ως παιδικός σταθμός.

Γ.04 Κτίριο γραφείων Ο.Σ.Ε.

Τριώροφο κτίριο από λιθοδομή και ξύλινα πατώματα, κατασκευασμένο πιθανότατα την ίδια χρονική περίοδο με τον παλιό Γαλλικό Σταθμό (Γ.02) δηλ γύρω στα 1874.

Το κτίριο αποτελούσε την κατοικία του εκάστοτε διευθυντού της Γαλλοελληνικής εταιρείας σιδηροδρόμων. Μεταξύ αυτών που το χρησιμοποίησαν ως κατοικία ήσαν ο Γάλλος Heiz πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και στην συνέχεια, ο Γ.Σαλιάρης με την οικογένειά του. Οι παλαιότεροι το μνημονεύουν ως "Ντιρεζιόν"

Σήμερα στεγάζει τα κεντρικά γραφεία Διεύθυνσης του Δ' Τμήματος γραμμής του Ο.Σ.Ε.

Γ.05 Ταχυδρομείο

Ο διοικητής της μεραρχίας Ξάνθης, στρατηγός Κωνσταντίνος Μαζαράκης-Αινιάν, με το πρωτόκολλο παράδοσης της πόλης στο χέρι του, μπροστά από το Ταχυδρομείο του Δεδεάγατος (φωτ. αρχείο Εθνικού Ιστορικού Μουσείου).

Στα τέλη του 19^{ου} και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα (1890 – 1910), στη πόλη λόγω του σιδηροδρόμου και του λιμανιού είχαν δημιουργηθεί όλες οι προϋποθέσεις για να κεντρίσει το ενδιαφέρον του Οθωμανικού Κράτους και να δημιουργήσει την κτιριακή υποδομή για μια σύγχρονη για την εποχή εκείνη πόλη. Την περίοδο αυτή κτίζονται πάρα πολλά κτίρια στη πόλη τόσο ιδιωτικά όσο και Δημόσια αλλά και κτίρια για τις διοικητικές και στρατιωτικές ανάγκες της Οθωμανικής διακυβέρνησης. Στον Γαλλικό οδηγό «**ANNUAIRE ORIENTAL DU COMMERCE**» του 1895 των **R. Cervati** και **C. Freres** αναφέρεται η ύπαρξη Ταχυδρομείου, Δικαστηρίου και άλλων Δημοσίων Υπηρεσιών.

Μεταξύ αυτών των κτιρίων είναι και το σημερινό **Ταχυδρομείο**, η κατασκευή του οποίου χρονολογείται πριν από το 1890. Αρχικά το χρησιμοποιούσαν οι Τούρκοι και αργότερα οι Σύμμαχοι ως στρατηγείο κατά την περίοδο της Διασυμμαχικής κυβέρνησης (τέλη 1919 – Μάιος 1920). Στις 14 Μαΐου, εδώ έγινε η παράδοση της πόλης και από εδώ έφυγαν τα πρώτα τηλεγραφήματα για την απελευθέρωση της Αλεξανδρούπολης και την ενσωμάτωση της Θράκης στον Εθνικό κορμό

Αμέσως μετά την απελευθέρωση της πόλης περιήλθε στο Ελληνικό Δημόσιο ως εχθρική περιουσία και από τότε μέχρι και σήμερα χρησιμοποιείται ως Ταχυδρομείο.

Πρόκειται για ισόγειο λιθόκτιστο κτίριο υπερυψωμένο, με επιχρισμένους τους εξωτερικούς τοίχους, με εσοχή και πέτρινη σκάλα στη πύλη (είσοδο), με κεραμοσκεπή, που γύρω γύρω είχε μετώπη και μεγάλη αυλή περιμετρικά.

Γ.06 Κτίριο Δικαστηρίων

Κατασκευάσθηκε το 1890 από τις Οθωμανικές αρχές, για να στεγάσει τα γραφεία της Πολιτικής Διοίκησης. Αποτελούσε ένα από τα πολλά κτίρια του Διοικητικού κέντρου της εποχής όπως αναφέρουμε στο Γ.05. Το κτίριο στέγασε κρατικές υπηρεσίες τόσο επί Βουλγαρικής κατοχής, όσο και κατά την διοίκηση της πόλης από την Διασυμμαχική Δύναμη. Μετά την απελευθέρωση της πόλης, περιήλθε στο Ελληνικό Δημόσιο ως εχθρική περιουσία και από τότε χρησιμοποιείται ως δικαστήριο.

Αρχικά υπήρχε ένα ισόγειο λιθόκτιστο υπερυψωμένο κτίριο. Το 1957 προστέθηκε ακόμη ένας όροφος με μία προσπάθεια όμως να μη αλλοιωθεί εντελώς η αρχική φυσιογνωμία του κτιρίου.

Γ.07 Α' Παιδικός Σταθμός

Κατασκευάστηκε κι αυτό γύρω στα 1890 και αποτελούσε ένα από τα κτίρια του Διοικητικού κέντρου που έγιναν εκείνη την εποχή από τις Οθωμανικές αρχές. (βλέπε Γ.05)
Μαρτυρίες παλαιών Αλεξανδρουπολιτών, αναφέρουν ότι το κτίριο λειτουργούσε πάντοτε ως παιδικός σταθμός.

Πρόκειται για ισόγειο λιθόκτιστο κτίριο υπερυψωμένο, με επιχρισμένους τους εξωτερικούς τοίχους, με εσοχή και πέτρινη σκάλα στη πύλη (είσοδο), με κεραμοσκεπή, που γύρω γύρω έχει μετώπη και μεγάλη αυλή περιμετρικά, ίδιας αρχιτεκτονικής "φιλοσοφίας" με το Ταχυδρομείο και το Δικαστικό Μέγαρο.

Σήμερα χρησιμοποιείται ως Παιδικός Σταθμός.

Γ.08 Δημοτικό Ωδείο (Καραϊσκάκη)

Διόροφο κτίσμα με υπόγειο. Κατασκευάστηκε το 1933 από τον Γεώργιο Δελημιχάλη για την κατοικία του γαμπρού του, Αθεμελιώτη. Μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, χρησιμοποιήθηκε ως Αστυνομικό τμήμα στο δε υπόγειο βρίσκονταν τα κρατητήρια. Στην δεκαετία του 1950 έγινε προσθήκη κατ' επέκταση προς την βόρεια πλευρά με αρχιτεκτονικά στοιχεία τελείως ασύμβατα με την αρχική κατασκευή. Το αρχικό κτίριο είναι κατασκευασμένο με λιθοδομή (εξωτερικοί περιμετρικοί τοίχοι) και οπτοπλινθοδομή (οι εσωτερικοί τοίχοι). Τα πατώματα είναι ξύλινα και η οροφή καλύπτεται με ξύλινη σκεπή η οποία σήμερα φέρει αμιαντόπλακες.

Στο κτίριο στεγάζεται σήμερα τμήμα του Ωδείου του Δήμου Αλεξανδρούπολης.

Γ.09 Δημοτικό Ωδείο (Βενιζέλου)

Διόροφο κτίσμα από λιθοδομή με κεραμοσκεπή. Είναι δωρεά της Μαρίας Κιμπάρη στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Αλεξανδρούπολης. Σήμερα στεγάζει τμήμα του Δημοτικού Ωδείου του Δήμου Αλεξανδρούπολης.

Γ.10 Επισκοπείο (Κτίριο Προσκόπων)

Μαζί με την ανέγερση του Καθολικού Ναού του Αγ.Ιωσήφ, παραπλεύρως αυτού και στην βόρεια πλευρά του, αναγέρθηκε την ίδια χρονιά (1896) και μία οικία, αποτελούμενη από υπόγειο, υπερυψωμένο ισόγειο, πρώτο όροφο και σοφίτα (δώμα), επί της οδού Κομνηνών επί οικοπέδου εκτάσεως 344 τ.μ., η οποία αποτελούσε την κατοικία του Βικάριου ιερέα και επισκοπείο της κοινότητας. Μετά την αποχώρηση από την πόλη των Καθολικών, παρέμεινε στην κυριότητα της Καθολικής εκκλησίας. Το 1955 στεγάσθηκε στο κτίριο αυτό η Εμπορική Σχολή (Γυμνάσιο), και αργότερα το Οικονομικό Γυμνάσιο μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1970. Έκτοτε και μέχρι το καλοκαίρι του 2007 στο κτίριο αυτό είχε την έδρα της η Τοπική Εφορεία προσκόπων Αλεξανδρούπολης και το 2ο Σύστημα Προσκόπων Αλεξανδρούπολης. Σήμερα παραμένει κενό. Πρόσφατα αποφασίσθηκε από την Καθολική Εκκλησία η ανακαίνιση του.

Γ.11 Ναός Αγ. Νικολάου

Είναι πετρόκτιστη βασιλική με τρούλο και δύο κωδωνοστάσια. Θεμελιώθηκε το 1892 και εγκαινιάστηκε στις 26 Αυγούστου του 1901 από τον τότε μητροπολίτη Αίνου, Γερμανό Θεοτοκά. Μάλιστα για τα εγκαίνια είχε εκδοθεί και πολυτελής αφίσα που σώζεται μέχρι σήμερα. Στο χώρο του ναού τελέστηκε στις 15 Μαΐου του 1920 η επίσημη δοξολογία για την απελευθέρωση της πόλης, ενώ την προηγούμενη, 14 Μαΐου 1920 δίπλα από τον Ναό, στο Μητροπολιτικό Μέγαρο, υπογράφηκε το πρωτόκολλο των Ελευθερίων της Πόλεως, έγγραφο το οποίο φυλάσσεται σήμερα στο παρακείμενο Εκκλησιαστικό Μουσείο. Τα δύο κωδωνοστάσια ανεγέρθηκαν το 1908 με δωρεά του πρόξενου της Αυστροουγγαρίας, Βλασίου Σούχωρ. Στο ναό φυλάσσονται η ξυλόγλυπτη εικόνα της Παναγίας της Τριφώτισσας, έργο του 13ου αιώνα από τον Αίνο, και η μικρή εικόνα της Παναγίας της Μαυροφορούσης. Λέγεται ότι ο λόφος στον οποίο έχει κτισθεί ο ναός είχε παραχωρηθεί από τον Χατζή Σαφέτ Μπέη. Αναφέρεται ότι οι κάτοικοι του Δεδέαγατς για τα σχέδια και την κατασκευή του ναού κάλεσαν αρχιτέκτονες και τεχνίτες από τη Πόλη και ότι το τέμπλο της είναι ακριβώς το ίδιο με το τέμπλο της Αγίας Τριάδας Κωνσταντινούπολης. Επίσης έχει γραφεί ότι το κόστος ανέγερσης αυτού του ναού έφθασε τα 25.000 λίρες Τουρκίας.

Γ.12 Ναός Αγ. Ιωσήφ (Καθολική Εκκλησία)

Από τα πρώτα κτίρια που ανεγείρει η καθολική κοινότητα στο Δεδέαγατς είναι ο Καθολικός Ναός του Αγίου Ιωσήφ, ο οποίος σώζεται μέχρι σήμερα στη γωνία των οδών Ελευθερίου Βενιζέλου και Κομνηνών.

Η ανέγερση αυτού του ναού, που είναι χτισμένος στον τύπο της Βασιλικής, ξεκίνησε το 1896 με την άδεια ανέγερσης, που δόθηκε με φερμάνι του σουλτάνου και ολοκληρώθηκε το 1901.

Το επίσημο επισκοπικό διάταγμα ίδρυσής του εκδόθηκε στην Κωνσταντινούπολη, στις 28 Οκτωβρίου 1898, από τον Αποστολικό Τοποτηρητή Α. Bonneti. Στο ηλεκτρονική σελίδα της Καθολικής εκκλησίας αναφέρεται ότι «.....Το αποστολικό Βικαριάτο ιδρύθηκε στις 19 Μαρτίου 1926, εορτή του Αγίου Ιωσήφ, την ημέρα εκείνη (19 Μαρτίου 2006), εορτάσθηκαν και τα 110 χρόνια από την ίδρυση της Ενορίας του Αγίου Ιωσήφ Αλεξανδρούπολης ...». Κατά τη διάρκεια του Α' Παγκοσμίου πολέμου και της Βουλγαρικής Κατοχής (1916-1918), η καθολική κοινότητα γνώρισε τη βαρβαρότητα των Βουλγάρων, ενώ καταστράφηκε μέρος της εκκλησίας αφού πρώτα συλήθηκε από τον Βουλγαρικό στρατό. Μετά τη λήξη του πολέμου, στις 14 Φεβρουαρίου 1919, οι εφημέριοι του «Αγίου Ιωσήφ» προσέφυγαν στη μικτή Ιταλο - Βουλγαρική επιτροπή διαιτησίας, διεκδικώντας αποζημίωση. Με αλληπάλληλους δικαστικούς αγώνες δικαιώθηκαν εν μέρει το 1929.

Το 1938 διέμεναν στην Αλεξανδρούπολη μόλις 110 καθολικοί. Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, λόγω ανυπαρξίας ιερέων, ο ναός παραχωρήθηκε στο Αποστολικό Βικαριάτο της Θεσσαλονίκης. Το 1946 την πνευματική εξυπηρέτηση της μικρής πλέον κοινότητας ανέλαβαν οι Λαζαριστές της Καβάλας έως και το 1981. Έκτοτε ο καθολικός ναός υπάγεται στους Λαζαριστές της Θεσσαλονίκης, οι οποίοι τελούν τη θεία Λειτουργία ορισμένες φορές τον χρόνο.

Σήμερα ο ναός αποτελεί ένα από τα λίγα εναπομείναντα ιστορικά μνημεία – στολίδια της Αλεξανδρούπολης.

Ο ναός έχει μήκος 24 μ. πλάτος 14 μ. και ύψος 9 μ. Είναι ο μοναδικός καθολικός ναός στην Δυτική Θράκη και είναι τρίκλιτος, με δύο σειρές από κολώνες από πράσινο μάρμαρο. Οι τοίχοι του είναι κατασκευασμένοι από λαξευτή πέτρα ενώ στο εσωτερικό του υπάρχει πλούσιος διάκοσμος.

Το 1958 τα δεκαεννέα παράθυρα του ναού ήταν τελείως κατεστραμμένα και αλλάχθηκαν με σιδερένια κουφώματα που ήρθαν από το Μιλάνο. Επισκευές της στέγης του ναού έγιναν το 1995 και το 2005. Τέλος το 2006 έγινε συντήρηση του ναού και του λιθόκτιστου φράκτη του αυλόγυρου.

Ο ναός έχει πολύ καλή ακουστική γι' αυτό και φιλοξενεί κατά διαστήματα αξιόλογες πολιτιστικές εκδηλώσεις θρησκευτικού χαρακτήρα.

Γ.13 Ναός Αγ. Ιωάννου Προδρόμου (Σουρπ Γκαραμπέτ) (Αρμενική εκκλησία)

Ορθόδοξη Αρμενική Εκκλησία που βρίσκεται επί των οδού Αδριανουπόλεως και 14^{ης} Μαΐου, Θεωρείται η παλαιότερη χριστιανική εκκλησία της περιοχής. Θεμελιώθηκε το 1875 και ολοκληρώθηκε η ανέγερση του ναού το 1886. Η κατασκευή του έγινε με προσωπική εργασία των πρώτων Αρμενίων που κατέφτασαν στην περιοχή από την πόλη Μους (παλαιότερα Αρμενική, σήμερα Τουρκική). Το όνομα Άγιος Καραμπέτ (Πρόδρομος) είναι αυτό της αντίστοιχης εκκλησίας στην πόλη Μους, τόπο καταγωγής των εργατών που την έχτισαν. Πολλοί Αρμένιοι βρήκαν εργασία την περίοδο εκείνη στο λιμάνι και στα σιδηροδρομικά έργα που ξεκίνησαν στις αρχές της δεκαετίας του 1870 στο Δεδέαγατς και ο αρχικός αυτός πυρήνας εξελίχθηκε αργότερα σε λαμπρή κοινότητα εμπόρων και βιοτεχνών.

Ο ναός είναι λιθόκτιστος, βασιλικού ρυθμού χωρίς τρούλο. Στο επάνω μέρος της πόρτας της εισόδου του, βρίσκεται μαρμάρινη πλάκα, στην οποία αναγράφεται "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ", καθώς και η ημερομηνία θεμελίωσης του. Παραπλεύρως του ναού, στον τοίχο της περιφράξης του οικοπέδου, βρίσκεται υπαίθρια λιθόκτιστη βρύση, (η πρώτη υπαίθρια βρύση στην πόλη) με ιδιαίτερα αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά.

Στο εσωτερικό του ναού φυλάσσονται σημαντικής αξίας κειμήλια.

Ο ναός βρίσκεται σε καλή κατάσταση τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά. Η συντήρησή του γίνεται με την φροντίδα της Αρμενικής Κοινότητας της Αλεξανδρούπολης.

Γ.14 Ναός Αγ. Ελευθερίου

Κτίσθηκε το 1955 σε αντικατάσταση του παλιού ξύλινου ναού (βλέπε Α.04)

Γ.15 Μουσουλμανικό τέμενος Αλεξανδρούπολης

Κτίσθηκε πριν από το 1895. Σύμφωνα με πληροφορίες αρχικά ήταν διόροφο κτίσμα και χρησιμοποιήθηκε ως ιερατική σχολή. Το τέμενος είναι χτισμένο από πέτρα και αποτελείται από μια τετράγωνη αίθουσα προσευχής. Ο μιναρές βρίσκεται στη δυτική πλευρά του τεμένους.

Το τέμενος έχει καεί δύο φορές, η πρώτη φορά ήταν από τους Βούλγαρους όταν πήραν την πόλη το 1913-19. Και η δεύτερη φορά το 1993 ήταν από άγνωστους, ωστόσο, έχει ανακαινιστεί και στις δύο περιπτώσεις από την Ελληνική κυβέρνηση. Τα έργα της τελευταίας ανακαίνισης τεκμηριώνονται σε μια επιγραφή στην κύρια πρόσοψη του τεμένους. Στην δυτική πλευρά του τεμένους υπάρχει ο τάφος (μαρμάρινη δομή) για ένα σημαντικό στρατηγό, τον Φαίικ Χουσεΐν Πασά. Η μαρμάρινη δομή του με τις χαραγμένες επιγραφές και διακοσμήσεις, αποτελεί ένα αξιόλογο έργο στην τέχνη της γλυπτικής σε μάρμαρο.

Γ.16 Μύλος "Μασούρα"

Χτίστηκε από τον μικρομέτοχο της αλευροβιομηχανίας Μεσσηνίας «Ευαγγελίστριας» Γεώργιο Μασούρα (από τα Λεχαινά της Ηλείας).

Το χτίσιμο άρχισε το 1930 και τελείωσε το 1933. Με την αποπεράτωσή του εγκατέστησαν ταυτόχρονα «πέτρες» και «κυλινδρομηχανές». Ο «πετρόμυλος» ήταν δύο στρογγυλές πέτρες διαμέτρου ενάμισι μέτρου. Η κάτω πέτρα ήταν σταθερή και η επάνω περιστρεφόμενη. Ο μυλωνάς έριχνε το σάρι από πάνω και το αλεύρι έβγαινε από κάτω, ανάμεικτο με το πύρινο αλλά και ξένες ύλες (ήρα, κριθάρι κλπ., όταν δεν είχε προηγηθεί πέραςμα από το καθαριστήριο). Αυτό ήταν το λεγόμενο «ντούζικο» αλεύρι.

Ο μύλος κινείτο με πετρελαιομηχανή, «κεντρική τρανσμισίονα» που κινούσε με ιμάντες (λουριά) τις κυλινδρομηχανές, ανεβατόρια, μεταφορικές ταινίες κ.λ.π.

Ο «κυλινδρόμυλος» αποτελείτο από σειρά καθαριστικού συγκροτήματος, πλυτηρίου σίτου, κυλινδρομηχανές, μηχανές κοσκινίσματος κλπ.

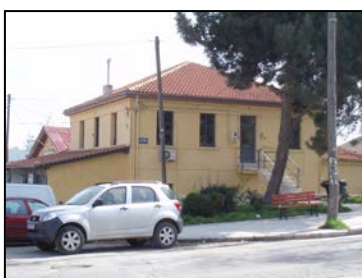
Το 1940 επιτάχθηκε από τον Ελληνικό Στρατό και το 1941 με την είσοδο των Γερμανών σταμάτησε τη λειτουργία του. Το βράδυ της 31^{ης} Ιουλίου 1947 κήκε από τον «Δημοκρατικό Στρατό» ο τρίτος όροφος του Μύλου, του οποίου τα πατώματα ήταν από σουηδική ξυλεία και με τα εύφλεκτα υλικά που υπήρχαν μέσα (πετρέλαιο, αλεύρι, σάρι) έγινε πυροτέχνημα.

Λίγο αργότερα με επιβλέποντα μηχανικό τον Χαράλαμπο Καλπάκα, ξαναχιστήκαν τα καμένα και ξανάρχισε ο μύλος να δουλεύει.

Με τον θάνατο του Γεωργίου Μασούρα το 1967, οι κληρονόμοι του αποφάσισαν να σταματήσουν τη λειτουργία του.

Το 1996-97 αποφασίσθηκε από τον τότε Δήμαρχο Ηλία Ευαγγελίδη η αγορά του κτιρίου από το Δήμο Αλεξανδρούπολης και στη συνέχεια πραγματοποιήθηκε η αναπαλαίωσή του με χρηματοδότηση από Ευρωπαϊκά προγράμματα, επί Δημαρχίας Λάκη Αρβανιτίδη. Από το 2000 μέχρι το 2008 στεγαζόταν η ΑΝΕΤΑ (Αναπτυξιακή Εταιρεία του Δήμου Αλεξανδρούπολης).

Γ.17 Αποθήκες Λιμανιού

Τα ιστορικά στοιχεία αναφέρονται στο Β.08.

Η αποθήκη 1 ανήκει στο Δήμο Αλεξανδρούπολης, δεν χρησιμοποιείται και χρήζει σημαντικών επισκευών.

Οι αποθήκες 2,3,4 έχουν κυρηχθεί διατηρητέες και στεγάζουν τις Υπηρεσίες του Τελωνείου Αλεξανδρούπολης.

Οι αποθήκες 5,6, έχουν καταρρεύσει ολοσχερώς.

Η αποθήκη 7 δεν χρησιμοποιείται και χρήζει σημαντικών επισκευών.

Οι αποθήκες 8,9, χρησιμοποιούνται από τον Ο.Σ.Ε.

Οι αποθήκες 2,3,4,7,8,9 σήμερα, διεκδικούνται από τον Οργανισμό Σιδηροδρόμων Ελλάδος, τον Οργανισμό Λιμένος Αλεξανδρούπολης και τον Δήμο Αλεξανδρούπολης.

